

[Axel Sørensen.]

modtagerne, allerede har meldt sig. De mange verserende Andragender om Nedsættelse af Skatten er et slaaende Bevis paa, at denne Sag skulde og burde have været løst, dengang vi fremdrog den.

Nu foreligger der imidlertid her et Forslag fra den nye Finansminister. Jeg indskyder den Bemærkning, at under Behandlingen i Fjor mødte Socialdemokratiet med pristalsbestemte Fradragsregler, men det har man ikke ønsket at tage med i Betragtning ved Fremlæggelsen af det nuværende Forslag. Desværre rører Forslaget dog ikke ved Fradragsreglerne i Almindelighed. Det tager Sigte paa en Skattelettelse for Borgere, der er fyldt 65 Aar, og hvis skattepligtige Indkomst ligger under visse nærmere angivne Beløb, noget graduert i Henshold til, om vedkommende er bosat i Hovedstaden, i Købstæderne eller paa Landet. Jeg forstaar udmærket den Tankegang, der ligger bag Forslaget. Man har for saa vidt fulgt mit Partis Ønsker, som Forslagets Bestemmelser i særlig Grad vil komme Alders- og Invalididentemodtagerne til gode samt naturligvis desuden saadanne andre Medborgere over 65 Aar, hvis Indkomst kan siges at ligge paa samme Niveau som Rentemodtagerne. Men her vil jeg dog gerne henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa, at der i disse Aldersklasser findes adskillige, som just i disse Aar har afhændet deres Virksomhed til en stor Pris, men undladt at placere den derved fremkomne betydelige Formue til en normal Afkastning, hvilket maaske ogsaa har været umuligt. Saadanne Medborgere vil som Følge heraf kun have en relativt ringe Indkomst, og for saa vidt de da kan komme ind under Bestemmelserne i nærværende Forslag, var det dog maaske rimeligt her at sætte en Grænse, f. Eks. i et vist Forhold til Folkeforsikringslovens Formuegrænse.

Hvad angaar de andre Smaaandkomster, hvis Indehaveres Aldersgrænse ligger under de 65 Aar, kan Lovgivningsmagten ud fra en almenmenneskelig Samfundsbetragtning vanskeligt se bort fra, at disse Medborgere ogsaa har Krav paa en Lettelse, der staar i Forhold til den vældige Prisstigning, der er sket siden 1937, da de nuværende Skattefradragsregler blev fastlagt. Det er paa Basis af denne Betragtning mit Parti paa et tidligere Tidspunkt har rejst Spørgsmaalet om en Forhøjelse af de skattefrie Fradragsbeløb, og jeg kan med min bedste Vilje ikke se rettere, end at det burde have

været her, den højtærede Finansminister skulde have sat ind.

Ser man, for nu særlig at tage Alders- og Invalididentemodtageres Forhold i Betragtning, paa de Indkomster, som disse Medborgere har — det vil med de nuværende Takster sige Indkomster fra 2 000 Kr. og op til smaa 3 000 Kr. —, saa vil man med de gældende Skattefradragsregler ikke kunne opnaa, at disse Indkomster kan underkastes Ligningsmyndighedernes frie Skøn. Dette vil imidlertid kunne blive Tilfældet, dersom man forhøjede de skattefrie Fradragsbeløb i Overensstemmelse med Prisuudviklingen, og Rentemodtagerne vilde da af Ligningsmyndighederne kunne ansættes til at svare nogle faa Kroner i Skat, altsaa ganske som det i en lang Aarrække har været gængs Praksis her i Landet.

Med andre Ord, de gamle og Invaliderne vilde paa den Maade faa en ganske overordentlig mærkbar Skatnedsættelse, uden at man derved var med til at sætte et Skel mellem Landets Skatteborgere overhovedet. Den af os foreslaaede Ordning vilde tværtimod medføre, at ikke blot Rentemodtagere, men alle, hvis Indkomst hører til de virkelig smaa, bl. a. de mange Smaapensionister og de, der lever af en lille opsparat Kapital, vilde faa den Skattelettelse, som det siden 1937 stærkt ændrede Prismiveau gør ret og rimelig.

Som allerede sagt, er mit Parti rede og har været det længe til at medvirke til en Skattelettelse for de Medborgere, det foreliggende Forslag omfatter. Vi er blot af den Opfattelse, at Skattelettelsen retfærdigvis bør omfatte mange flere, og jeg skal da slutte med at sige, at vi forbeholder os fra mit Partis Side at rejse Problemet i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat til videre Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Ud over dette ønsker jeg med Hensyn til de Bestemmelser, hvis Forlængelse her er til Debat, at rejse det Spørgsmaal, som ogsaa blev rejst for et Aar siden, hvorvidt det ikke er rimeligt, at man nu tager Hustruens Underskrift af Selvangivelsen med i Betragtning ved Indførelsen af disse mere og mindre permanente Bestemmelser i det her skitserede Forslag.

Dernæst skal jeg gaa over til at omtale det Forslag til Forhøjelse af Indkomst- og Formueskat til Staten samt om en overordentlig Indkomstskat af Aktieselskaber for Skatteaaret 1947—48, som her foreligger, og jeg skal straks sige, at ingen med Rimelighed kan forlange, at vi over for et Forslag som dette skal ytre nogen større Grad af Begej-